

[Arbejdsministeren]

der ikke skal herske tvivl om, at der skal ses med alvor på overtrædelser af arbejdsmiljølovgivningen, og dette gælder da navnlig, hvis overtrædelserne er begået med forsæt eller ved grov uagtsomhed. Det skal ikke kunne betale sig at overtræde reglerne, og det er afgjort meget alvorligt, hvis børn og unge udsættes for eller pådrager sig skader i forbindelse med deres arbejde.

Til forslaget om udvidelse af strafferammen fra 1 til 2 år for visse overtrædelser vedrørende unge under 18 år og for overtrædelser, hvor der er opnået økonomiske fordele, mener jeg, det skal fremhæves, at frihedsstraf rent faktisk hidtil ikke har været idømt ved overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen, og at straf i form af bøder således har været den helt dominerende sanktion på dette område.

Den udvidelse af strafferammen til 1 års fængsel, der blev vedtaget ved ændring af arbejdsmiljøloven i 1990, tilsigtede principielt ingen ændringer heri. Forslaget havde til formål primært at understrege, at der bør ses med alvor på overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen, og at dette i højere grad end hidtil bør komme til udtryk ved strafudmålingen generelt. Det vil sige, at forslaget tilsigtede at bidrage til en højnelse af det almindelige bødeniveau. Jeg forstår af bemærkningerne til lovforslaget, at dette også er forslagsstillernes intention.

Generelt har man imidlertid i de senere år allerede kunnet konstatere et stigende bødeniveau især på visse områder som udgravningsarbejde og tagarbejde. Dette fremgår bl.a. af Arbejdstilsynets årsberetning for 1990. Med de klare signaler, der blev givet ved lovændringen i 1990, er det min overbevisning, at en stigning i bødeniveauet efterhånden vil kunne registreres på alle områder, og dette mener jeg vel at mærke kan ske inden for rammerne af den eksisterende lovgivning.

Jeg er enig med forslagsstillerne i princippet om, at det ikke skal kunne betale sig at overtræde arbejdsmiljøreglerne, og det er jo netop dette princip, der ligger bag lovændringen i 1990. Det er min klare opfattelse, at vi nu må se, hvordan praksis udvikler sig. Jeg er overbevist om, at vi vil se en væsentlig stramning. Det er derfor for tidligt at stramme yderligere, men jeg er naturligvis villig til at se på spørgsmålet igen, når vi har et ordentligt grundlag for at se, hvordan lovændringen fra 1990 har virket.

Adgangen til konfiskation og ved bødeudmålingen at tage hensyn til den tilsigtede eller opnåede fortjeneste eksisterer allerede. Arbejdstilsynets kredse er da også instrueret om altid at være opmærksomme på spørgsmålet om fortjeneste i forbindelse med indstillinger til retslig tiltale. I Arbejdstilsynets kontrolcirkulære nr. 6 fra 1988 hedder det således:

»Samtidig skal virksomhedens eventuelle besparelse indregnes i bødeforslagets størrelse. Besparelsen opgøres efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, og beregningerne vedsendes tiltaleindstillingen som særskilt bilag.«

Det er Arbejdstilsynets vurdering, at virksomhedens eventuelle besparelse ved overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen indgår som en fast bestanddel i gældende tiltale- og retspraksis. Inddragelse af fortjeneste eller besparelse henholdsvis gennem konfiskation eller bødeudmåling fremstår i nogen grad som alternative midler. Det kan i den forbindelse oplyses, at rigsadvokaten generelt har meldt ud, at der i sager om overtrædelse af såvel miljøbeskyttelsesloven som arbejdsmiljøloven i højere grad end hidtil skal søges gennemført konfiskation, såfremt der er tilstrækkeligt grundlag herfor.

På baggrund af det netop anførte er det min vurdering, at en bestemmelse som forslagets § 82, stk. 3, næppe vil have væsentlig selvstændig betydning for retsudviklingen.

Generelt er det således min vurdering, at Socialdemokratiets forslag må anses for overflødig. Jeg må føje til, at den afvisning, jeg hermed har givet af forslaget, ikke er en principiel afvisning af forslaget. Det er snarere et spørgsmål om, hvorvidt vi har den rette timing.

Sønderby (V):

Hvad angår det foreliggende lovforslag om ændring af arbejdsmiljøloven, kan Venstre stille sig på linie med arbejdsministeren, idet vi også går ind for, at det ikke skal kunne betale sig at overtræde reglerne hverken generelt, eller når det gælder børn og unge.

Forslagsstillerne henviser i bemærkningerne til to konferencer, afholdt i 1978 og 1987. Der er sket ændringer af arbejdsmiljøloven siden, og der bliver set med langt større alvor på overtrædelser, og det er således ønsket, at der skal være højere bøder, det er også gennem-